

L'Espanyol tornarà a tenir estadi propi

➤ El camp es construirà a Cornellà i estarà acabat d'aquí a tres anys

➤ Tindrà capacitat per a 35.000 persones i les obres s'adjudicaran per concurs

➤ Sánchez Llibre diu que el finançament ja està solucionat del tot des d'ara

MIQUEL ROCA
Barcelona

La història centenària de l'Espanyol té des d'ahir un nou punt d'inflexió a l'horitzó. El president blanc-i-blau Daniel Sánchez Llibre va confirmar, en una roda de premsa que ell mateix va qualificar de «festiva i històrica», que el club va adquirir fa un parell de setmanes 95.000 metres quadrats de terreny al terme municipal de Cornellà de Llobregat on edificarà el seu nou estadi. El camp s'emplaçarà en una zona coneguda com la Gravera, serà adjacent amb el Prat de Llobregat i tindrà un accés fàcil per la Ronda de Dalt.

L'acte de col·locació de la primera pedra del nou estadi de l'Espanyol està prevista per a finals d'aquest any, quan el club hagi resolt el concurs per adjudicar les obres. «Aquest estadi l'ha de fer el millor arquitecte del món», va dir Sánchez Llibre. El president espanyolista considera que «encara és d'hora per parlar de com serà el camp, però el que tenim clar és que tindrà un aforament d'entre trenta mil i trenta-cinc mil persones ampliable fins a les quaranta mil. Crec que és la capacitat ideal per al nostre club».

Sánchez Llibre tampoc va voler aventurar cap data per a la inauguració del nou estadi, però sí va dir que «si tot va bé, esperem tenir-lo acabat d'aquí a tres anys». El que, en paraules del president, ja no ofereix cap dubte des d'avui és «el finançament de les obres de l'estadi, que ja el tenim solucionat del tot». El dirigent, que no va donar detalls sobre aquesta solució financera, va afegir que «la construcció del camp no implicarà cap variació, ni per bé ni per mal, de la línia econòmica que hem dut en els últims anys

Sánchez Llibre va estar acompanyat d'altres directius en la roda de premsa d'ahir. / EFE

en la parcel·la esportiva. Ara ens haurem d'acostumar a parlar de dues línies diferents».

El president, que pròximament haurà de negociar a la baixa amb l'Ajuntament de Barcelona el lloguer del Luís Companys de Montjuïc, va destacar que «els anys que hem estat i que encara estarem a l'estadi olímpic hem estat bé, però el somni de tots els espanyolistes és tornar a tenir una casa pròpia. Des que sóc president, aquesta és la petició que més cops m'ha fet la família de l'Espanyol».

Des que ara fa cinc temporades l'Espanyol va enderrocar Sarrià i es va traslladar a Montjuïc, la distància entre la graderia i el terreny de joc per la presència de la pista d'atletisme ha estat un dels elements que més ha disgustat l'afició blanc-i-blava, que considera que l'equip tindria un rendiment superior si tingués el suport del públic més a prop del terreny de joc. Un altre fet que ha estat causa de diverses con-

trovèries és el fet d'haver de compartir l'estadi amb altres activitats tant esportives, com l'equip de futbol americà dels

Dragons de Barcelona, o d'altres tipus. D'aquí a tres anys, la solució arribarà en forma d'estadi propi.

Serà l'onzè estadi de la història blanc-i-blava

El primer camp de l'Espanyol va ser el del Grassot, molt a prop de la Sagrada Família i que va ser la seu del club blanc-i-blau durant els tres primers anys de la seva història. El 1903 va començar una peregrinació que duria l'entitat, encara en fase de consolidació, a jugar en cinc camps diferents els vuit anys següents: el Parc de la Ciutadella, l'Hospital Clínic, la Plaça Monumental, el Turó Park i l'Hotel Casanovas. El 1911, l'Espanyol va trobar una certa estabilitat al llegendari camp de les Favas, que en algunes èpoques va ser alternat amb el camp del carrer Indústria, on també jugava el Futbol Club Barcelona. L'estabilitat definitiva, però, es va projectar el 1918 amb la construcció de l'estadi de Sarrià, inaugurat el 18 de febrer del 1923. Va ser la casa de l'Espanyol durant 74 anys fins que, el 20 de setembre del 1997, va ser enderrocat. El club l'havia hagut de vendre per requalificar els terrenys i eixugar un deute que amenaçava la supervivència de l'entitat. L'estadi olímpic de Barcelona va apareixer com una solució tan lògica com provisional, ja que l'espanyolisme ha defensat sempre l'opció de tornar a tenir un estadi en propietat.